

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku B.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] zmienił, na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W., wyrok Sądu Okręgowego w W. i oddalił odwołanie wnioskodawczynie B.G. od decyzji organu rentowego z dnia 24 października 2013 r., odmawiającej przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm. dalej „ustawa emerytalna”), wskazując, że wnioskodawczynie przyznano emeryturę od dnia 1 kwietnia 2008 r., natomiast art. 55 ustawy emerytalnej znajduje zastosowanie wtedy, gdy wniosek o przyznanie emerytury został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawczynie, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 55 w

związku z art. 26 i 27 ustawy emerytalnej przez ich błędną wykładnię, polegającą na zrównaniu przez Sąd drugiej instancji pojęcia „wniosek o przyznanie emerytury” z wnioskiem o przyznanie uprawnienia do emerytury, co doprowadziło Sąd drugiej instancji do przekonania, że wnioskodawczyni nie spełniła przesłanek przewidzianych w art. 55 ustawy, art. 32 Konstytucji RP w związku z art. 55 ustawy emerytalnej, poprzez błędną wykładnię art. 55 ustawy emerytalnej, co doprowadziło do niezastosowania art. 32 Konstytucji RP i zróżnicowania sytuacji prawnej obywateli oraz przepisów postępowania - art. 391 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c., polegające na nieprawidłowym wskazaniu podstawy faktycznej i prawnej uzasadnienia, co miało istotny wpływ na wynik sprawy. Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy z zasądzeniem kosztów postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie istotnych zagadnień prawnych dotyczących zasad stosowania art. 55 ustawy emerytalnej; 1) – „czy przesłanki zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej zostaną spełnione w przypadku, gdy określony w tym przepisie wniosek o przyznanie emerytury złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. jest kolejnym wnioskiem ubezpieczonego o przyznanie emerytury po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, złożonym w związku z wcześniejszym zawieszeniem wypłaty świadczeń emerytalnych spowodowanym kontynuowaniem zatrudnienia i ubezpieczenia (...)”, 2) – „czy pojęcie wniosku o przyznanie emerytury, o którym mowa w art. 55 ustawy emerytalnej należy rozumieć w ujęciu szerokim, a zatem uznać, iż w zakres tego pojęcia obejmuje zarówno wniosek o ustalenie prawa do emerytury jak również wniosek o wypłatę ustalonego i przysługującego świadczenia, (...)”. Pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał także na potrzebę wykładni przepisów prawnych, tj. „art. 55 w związku z art. 27 ustawy emerytalnej, budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów związane z ustaleniem, czy ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu

przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, jeżeli jest ona wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej w przypadku, gdy: - wniosek o przyznanie o emerytury złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. nie jest pierwszym, lecz kolejnym wnioskiem o przyznanie emerytury złożonym na podstawie art. 27 ustawy po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego, - pierwszy wniosek o przyznanie emerytury został złożony przed dniem 31 grudnia 2008 r., a wypłata emerytury na jego podstawie została wstrzymana w związku z kontynuowaniem zatrudnienia, - wypłata świadczenia na rzecz ubezpieczonego nastąpiła po dniu 31 grudnia 2008 r., na skutek złożenia drugiego wniosku o przyznanie emerytury po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze

wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wyłożył przepisy i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Kwestie wskazywane jako zagadnienie wywołujące wątpliwości prawne zostały już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 8 lipca 2015 r., II UK 217/14 (Monitor Prawa Pracy 2015 nr 10, s. 549) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że z możliwości obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 ustawy) przed końcem 2008 r. w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad. Stanowisko to zostało potwierdzone w wyroku z dnia 31 stycznia 2017 r., II UK 652/15 (niepublikowany), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że „zastosowanie art. 55 ustawy zależy od złożenia pierwszego wniosku o emeryturę tzw. ustawową na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 r.

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[as]